

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

www.philosophical-research.org

Απόστολος Πιερρής

ΤΑ ΑΤΑΙΡΙΑΣΤΑ

Μέρος Γ'

Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΤΩΣΗ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ :

*Υποταγή στην Κοσμική Εξουσία
και Ιδεολογία της Ένωσης*

(Παλαιά και Νέα Ρώμη)

Και πάλιν ο Πάπας στην Ελλάδα, φευ!

(και στην Κύπρο)

3 Δεκεμβρίου 2021

Διαβάζουμε με Ελληνική συναίσθηση το ακόλουθο κείμενο:

«Τα τέλη του ΙΗ' αιώνας και αι απαρχαί του ΙΘ' υπήρξαν καθοριστικά δια την περαιτέρω πορείαν της Ρωμηοσύνης. Ο γαλλικός διαφωτισμός, προς ον ερρωμενέστατα αντεπάλαισε δια της προς τους Επτανησίους εγκυκλίου αυτού κατά την πρώτην Πατριαρχίαν [1797-1798] ο της ημετέρας Μετριότητος προκάτοχος Γρηγόριος ο Ε', επέφερε δεινά εις την καθ' ημάς αγίαν Ανατολήν. Τάσεις αθεϊστικάί ή δειϊστικάί, ήθη εκλελυμένα, απομάκρυνσις από της Εκκλησίας, περιφρόνησις προς παν το παραδεδομένον ήσαν οι σεσηπότες καρποί σαπρού δένδρου.

Προς πάντα ταύτα ηγωνίσατο επιτυχώς η Αγία του Χριστού Μεγάλη Εκκλησία. Εφάνη και πάλιν ως όρνις επισυνάξασα και διαφυλάξασα τα εαυτής νοσσία από γαμφόνυχος και άρπαγος ιέρακος.

Εν μέσω τούτου τυφωνικού ευροκλύδωνος ευρέθησάν τινες διαμφισβητούντες το κάλλος της πατρώας ημών μουσικής, της κατά Αλέξανδρον Παπαδιαμάντην μουσικής των Αγγέλων. ...

Γεγόνασιν ούτω θαυμασταί της εν τοις Ναοίς τετραφωνίας, έχοντες ως πρότυπον τας κοσμικάς μεταρρυθμίσεις του Μεγάλου Πέτρου, ως και την περί «μετακενώσεως» ολεθρίαν θεωρίαν των κοραιζόντων. Έφεγον την πατρώαν εκκλησιαστικήν μουσικήν ως ένρινον, θλιβεράν, αποκρουστικήν και εκδιώκουσαν τους πιστούς από των Ναών.

Αρχής γενομένης από των ναών Βιέννης και Τεργέστης, παρά τας περί του αντιθέτου αυστηράς εγκυκλίους του Πατριάρχου Ανθίμου του ΣΤ', εξηπλώθη «ωσει πυρ ό καταφλέξει δρυμόν και ωσει φλοξ ή κατακαύσει

όρη» [Ψαλμός ΠΒ', 15] κυριεύσασα και αυτήν την πρωτεύουσαν του τότε Βασιλείου της Ελλάδος.

Κυματοθραύστης κατά της επεκτάσεως των κεκλασμένων μελών και εν τοις υπό τον Οικουμενικόν Θρόνον επαρχίαις υπήρξεν η Αγία του Χριστού Μεγάλη Εκκλησία. Δια της μεταρρυθμίσεως των τριών διδασκάλων, δι' εγκυκλίων Συνοδικών, δι' ιδρύσεως μουσικών σχολών, δια Πατριαρχικών Επιτροπών επιβλεπουσών και εγκρινουσών τας μουσικάς εκδόσεις, δια πλειάδος μουσικοδιδασκάλων, απέτρεψε την εισβολήν και περιτράνωσιν απέδειξεν ότι ο Ορθόδοξος Χριστιανός μόνον δια της πατροπαράδοτου μουσικής δύναται ίνα προσευχηθή».

Το απόσπασμα περιλαμβάνεται στην επιστολή του Πατριάρχου Βαρθολομαίου προς το ΔΣ του Συνδέσμου Μουσικοφίλων Πέραν επί τη νέα επεξεργασμένη εκδόσει των παλαιών (1914-1926) ηχογραφήσεων ψαλμωδιών από τον Πρωτοψάλτη της Μεγάλης Εκκλησίας Ιάκωβο Ναυπλιώτη. Η επιστολή εγράφη στις 25 Νοεμβρίου του 2008.

Λάβρος σφριγά και παίρεται ο Πατριαρχικός τόνος ορθοτομώντας τον λόγο της Ορθοδοξίας.

Δριμύτατα στιγματίζει την Δυτική επιρροή «εις την καθ' ημάς αγίαν Ανατολήν», την παρομοιάζει με γαμφόνυχο και αρπακτικό γεράκι, την χαρακτηρίζει «τυφωνικό ευροκλήδονα». «Σαπρό δένδρο» αποκαλεί αυτόν τον πυρήνα της Ευρωπαϊκής νεωτερικότητας, τον γαλλικό διαφωτισμό, τον μηχανιστικό ορθολογισμό της μεθόδου, την ουτοπία της προόδου με πρόσημο επιστημονισμού. Σαπρό δένδρο που έφερε δεινά στην οικεία μας Ανατολή, τους σάπιους καρπούς της αποϊεροποίησης της πραγματικότητας υπέρ μιας τετριμμένης, κοινότυπης λογικής, της έκλυσης των ηθών από του πατρογονικού τρόπου βίου, της πνευματικής αποξένωσης από την Εκκλησία, της περιφρόνησης της Παράδοσης του Ελληνισμού.

Επισημαίνει την κρίσιμη εποχή για την πορεία της Ρωμηοσύνης που γιγαντώθηκε αυτή η Δυτική λαίλαπα, το τέλος του 18^{ου} και τις αρχές του 19^{ου} αιώνα, τότε που ο Ελληνισμός χρειαζόταν να αποφασίσει πώς θα κινηθεί εν όψει του Δυτικού πολιτισμικού Τυφώνα που είχε πάρει τότε την χειρότερη και ειδεχθέστερη και απειλητικώτερη μεταμόρφωσή του, είχε φορέσει το

προσωπείο του ανθρωπισμού, ενώ κουβαλούσε την απαξίωση του ανθρώπου με τον δραστικό περιορισμό της φυσικής ολοκληρίας του μέσα στο κιβούρι ενός τεχνητού λογισμικού.

Τονίζει τον πρωτοκαθεδρικό αγώνα της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας ενάντια στις κακορίζικες αυτές Δυτικές επιρροές, εκείνη ακριβώς την περίοδο, υπό τους Πατριάρχες Γρηγόριο τον Ε' και Άνθιμο τον ΣΤ'.

Εξειδικεύει την σημασία της αντιπαράθεσης με την περίπτωση της τότε εισαχθείσης Δυτικής τετραφωνίας σε ναούς της Ορθοδοξίας, αντί της «μουσικής των Αγγέλων», της πατροπαράδοτου Βυζαντινής ψαλμωδίας, με την οποία μόνη μπορεί ο Ορθόδοξος να προσευχηθεί. Η παραποιημένη μουσική «των κεκλασμένων μελών» επεκτάθηκε «σαν πυρ που θα καταφλέξει δρυμόν και φλόγα που θα κατακαύσει όρη», αλώσασα και αυτήν την πρωτεύουσα της Ελλάδας. Αλλά την «εισβολήν» απέτρεψε η Νέα Ρώμη.

Και επί πάνσιν και υπέρ πάντα. Ολέθρια χαρακτηρίζει ο Πατριάρχης τότε την θεωρία περί «μετακινώσεως» των Διαφωτισμένων Ελλήνων, των «Κοραϊζόντων». Αλλά αυτή είναι η διεστραμμένη ιδέα που απετέλεσε συστατικό θεμέλιο του Νεοελληνικού κράτους: ότι ο Έλληνας θα ξαναβρεί τον εαυτό του μιμούμενος τους Ευρωπαίους γιατί τάχα ο πολιτισμικός Ελληνισμός μετακόμισε στην Ευρώπη, χάθηκε από την Ελλάδα, και θα ξαναβρεθεί εδώ αν μεταφερθεί από εκεί.

Δεν υπάρχει απορία για την ταπεινωτική κατάντια του Νεοελληνικού μορφώματος αφού στήθηκε σε τέτοια μωρία.

Αυτά ο Πατριάρχης τότε. Ορθοτομών τον λόγον της αληθείας.

Και ο Βαρθολομαίος εν συνεχεία και ταυτόχρονα;!

Υποκύπτει στην πολιτική εξουσία και σε κοσμικούς λογαριασμούς. Και επ' αυτής της βάσεως δουλεύει για την «Ένωση των Εκκλησιών».

Όπως ακριβώς στο τέλος του Βυζαντίου. Και θα έχει όλο το σχέδιο την ίδια κατάληξη. Οι μάταιοι ματαιοπονούν.

Λάθος οι πολιτικοί σχεδιασμοί, ύβρις η βία που ασκεί η πολιτική εξουσία στους εκκλησιαστικούς, αμαρτία η πειθαρχία των εκκλησιαστικών στις εντολές της εξουσίας.

Διότι ή κοσμική εξουσία είναι αυτογενώς σατανική, αν δεν περιορίζεται από πνευματική περιωπή, αν δεν υποτάσσεται σε υπέρτερο σκοπό, στο «Τέλος» της ανθρώπινης ύπαρξης, (όχι στα μέσα διαχείρισης των αναγκών του χρόνου), αν δεν λειτουργεί σε ένα αδιαπραγμάτευτο πλαίσιο πολιτισμικής ταυτότητας. Χωρίς την υπεραίρουσα Αρχή της Ιδέας, η πολιτική εξουσία βλέπει προς αποκλειστική ασχολία με την βιάζουσα δύναμη, κατατρώγουσα την συνολική ενέργεια του ανθρώπου. Η μέριμνα των αναγκών του χρόνου είναι καθ' εαυτήν άπειρος, δεν έχει όριο στην τάση για περισσότερο και περισσότερο από το αντικείμενο της μέριμνας.

Ο Άρχων του Κόσμου τούτου είναι ο Διάβολος.

Η μέριμνα για τις ανάγκες του χρόνου, όταν γίνεται αυτοσκοπός για την κοσμική επιτυχία, είναι σατανική, γιατί εξοβελίζει το κύριο, το Σωτήριο της αιωνιότητας.

Το Κράτος δικαιώνεται όταν εκφράζει την Ιδέα του συστατικού βιώματος του Λαού. Κάθε άλλη προβαλλόμενη νομιμοποίηση της κρατικής εξουσίας αποτελεί ύπουλη φενάκη και συμφεροντολογική φαντασίωση. Κράτος είναι εκείνη η δομή ανθρώπινης συμβίωσης σε πολιτική κοινωνία, η οποία εξασφαλίζει την άνθιση του βιώματος του λαού και του νοήματος του τόπου. Απόκλιση από αυτόν τον άξονα ανθρωπογεωγραφικής ταυτότητας, μαρτυρούμενο στην ιστορία του λαού και του χώρου, καθιστά το κράτος οργανισμό συμμορίας καταπίεσης.

Η αληθινή Ορθοδοξία του Πνεύματος, του Παράκλητου της Αληθείας, αποτελεί την εγγύηση ότι τα χριστιανικά κράτη της καθ' ημάς Ανατολής αμέσως, και το Κεντρικό γεωπολιτικό σύστημα γενικότερα εμμέσως, δεν χάνουν την πολιτισμική ταυτότητά τους, εις διατράνωση του αποκαλυπτικού γεγονότος ότι ο Ελληνισμός, κατά τους τρεις πυλώνες του Κλασσικού, του Βυζαντινού και την Δημόδους Παράδοσης, αποτελεί τον άξονα της ιστορίας.

Αυθεντικός Χριστιανισμός είναι μόνον η Ορθοδοξία αυτή του Πνεύματος. Αυτρωτική είναι η ορθότητα της πίστεως, όχι η καθολικότητά της ούτε η διαμαρτύρησή της, ούτε βέβαια η ομαδοποίησή της (σέκτες). Η Ομολογία δεν αποτελεί καθ' εαυτήν απόδειξη αληθείας. Στην αποκάλυψη του Χριστού φωτίζεσαι μόνο και αποκλειστικά με την Ορθοδοξία, όπως στην αποκάλυψη του Απόλλωνα με τον Κλασσικό Ελληνισμό. Οι άλλοι χριστιανισμοί, και οι άλλοι κλασσικισμοί, αποτελούν προσλήψεις της

Αλήθειας του Πνεύματος και του Κάλλους της Μορφής, προσλήψεις κατ' ανάγκην μερικές, παραποιητές και παραπλανητικές. Προσβλέπονται με κατανόηση και συμπόνια και επικουρία, αλλά ασυμβίβαστα. Ποιος συμβιβασμός είναι δυνατός και νοητός μεταξύ Τέλους και ατέλειας; Η παραμικρή απόκλιση από την Μορφή της τελειότητας είναι ασχήμια, η ελάχιστη απόπτωση από την Αλήθεια είναι ψεύδος. Οι προσεγγίσεις διαγωνίζονται μεταξύ τους, δεν ανταγωνίζονται το αρχέτυπό τους.

Η γνήσια Ορθοδοξία του Πνεύματος και ο πολιτισμικός Ελληνισμός παραμένουν ακλινείς γνώμονες της Αποκάλυψης του Απόλυτου στον Κόσμο, της Φανέρωσης του Είναι στο «τέλος» της ύπαρξης.

Και τι κάνει η Μεγάλη του Χριστού Εκκλησία στην καιρική συγκυρία του παρόντος, σε αυτήν την εποχή μεταμεταβολών;

Για την Ελλαδική εκκλησία δεν τίθεται θέμα γιατί αρέσκεται να αποτελεί έναν διοικητικό μηχανισμό παραρτηματικό εν αδυνάμω επισημότητα του Κράτους. Αποδέχεται εν τοις έργοις να είναι θεραπαινίδα της κοσμικής εξουσίας. Επαίρεται τυγχάνοντας στρατιωτικών αγημάτων στις πανηγύρεις, παραβλέποντας την αλλοτρίωση από την ταυτότητα του Ελληνισμού και το σωτήριο της Ορθοδοξίας των ηγετικών συστημάτων της χώρας.

Αλλά και η Εκκλησία της Νέας Ρώμης;

Υποτάσσεται σε πολιτικές επιδιώξεις, αντηχεί με την κούφια κενορητορολογία της Ευρωπαϊκής παρακμής, και δουλεύει, κρύφα και φανερά στην σκοπιμότητα της Ενώσεως με την Δύση. Συνιστά συμπλήρωμα και μετάσταση της Νεοελληνικής ασθένειας.

Το Πατριαρχείο της Νέας Ρώμης:

Προκαλεί σχίσμα στο σώμα της Ορθοδοξίας σπεύδοντας να αναγνωρίσει αυτοκεφαλία της Ουκρανικής Εκκλησίας απέναντι στο Πατριαρχείο της Μόσχας για πολιτικούς λόγους.

Συγκαλεί νόθο Σύνοδο στην Κρήτη. Εκδίδεται Συνοδικό Γράμμα δίκην ανακοινωθέντων της ΕΕ, σε χαρακτήρα και περιεχόμενο. Σοβαροφάνεια περί τετριμμένα καιρικής μωρίας.

Παρεμβαίνει και διαγγέλλει σε θέματα παραγόμενα από την παρακμή του Ευρωπαϊκού πολιτισμού κατὰ την συνήθεια αξιολογίας, την νόθο ευαισθησία

και την τροπικότητα σκέψεως της νεωτερικότητας. Ακολουθεί κάθιδρο τις αντιδραστικές προβλέψιμες τάσεις θεματολογίας ενός θνήσκοντος πολιτισμού στον καθημερινό αγώνα της αγωνίας του, μεριμνά για μερίδιο επικαιρότητας στις πλατφόρμες μέσων πληροφόρησης και επικοινωνίας υπό την παραμορφωτική ιδεοληψία του θνήσκοντος πολιτισμού, - αντί να σαλπίζει την πνευματική έγερση στην αλήθεια και το κάλλος της αιωνιότητας.

Ευχαριστεί για παρεχόμενη στήριξη την ηγεμονική δύναμη. Στήριξη για πολιτικές; Πάντως όχι για την απόλυτη αλήθεια της Ορθοδοξίας.

Υπακούει στα αυταρχικά κελεύσματα της πολιτικής εξουσίας σε θέμα δημόσιας υγείας συμμετέχοντας στην συστηματική υστερία του Κορονοϊού προς πρόκληση συνδρόμου φοβίας και υποταγής στους ανθρώπους, υπαρκτικού εκμηδενισμού των μπροστά στον Άρχοντα του Κόσμου τούτου.

Ωθεί την δυσαρέσκεια του μοναστικού κόσμου ενάντια στην ενωτική πολιτική του μέχρι των ακροτήτων περί την Μονή Εσφιγμένου, και την ανήκουστη ανίδρυτη ίδρυση της Νέας Μονής Εσφιγμένου.

Συνωδά, ο Πατριάρχης δεν μεταβαίνει στο Άγιο Όρος ματαιώνοντας την προγραμματισμένη επίσκεψή του στην Κιβωτό της Ορθοδοξίας κατά την πρόσφατη έλευσή του στην Ελλάδα, **λίγο πριν τον ερχομό του Πάπα**. Πρόφαση της άρνησης μετάβασης ήταν ο έωλος λόγος δήθεν επιβαρυμένης υγειονομικής κατάστασης στο Περιβόλι της Παναγίας. Ο Πολιτικός Διοικητής του Αγίου Όρους δηλώνει άλλωστε πως δεν υπάρχει σοβαρό πρόβλημα διασποράς του Κορονοϊού εκεί. Ασχέτως προς αυτό, αν ο Πατριάρχης φοβάται τον ιό, και μάλιστα στον ιερώτατο τόπο, τον και κάλλιστο και υγιέστερο, περισσότερο από τον Υιό, τότε χρήζει το σώμα της Μεγάλης Εκκλησίας καθαρμών διότι το πνεύμα της Ορθοδοξίας απέπτα. Αλλά ο πραγματικός λόγος της προσπέρασης του Αγιώνυμου Όρους ευρίσκεται όχι στην παραπληροφόρηση του Πατριάρχη σχετικά με την δράση του ιού εκεί, αλλά στην αντίδραση του μοναχικού κόσμου προς την οικουμενιστική και ενωτική πολιτική του. Τι θέλει δηλαδή πάλι ο Πάπας της Ρώμης εδώ;

Και όλα έτσι φύρδην μύγδην συμφέρονται και διαφέρονται περί τον υπέρτατο σκοπό της Ένωσης Πάπισμου και Ορθοδοξίας. Το οποίο αποτελεί την μεγάλη πτώση της Μεγάλης Εκκλησίας.

Η Ένωση των Εκκλησιών επί τη βάσει του λόγου της αληθείας είναι ευλογία. Προσευχόμεθα υπέρ της των πάντων ενώσεως γιατί αυτή η

αρμονία της ολοκληρίας του σύμπαντος αποτελεί την φανέρωση των άκτιστων ενεργειών του Θεού που συνιστούν και συνέχουν τον Κόσμο.

Άλλο τόσο όμως η Ένωση επί τη βάση πολιτικών αναγκών και δωσοληπτικών συμβιβασμών εις τύπο εμπορικής συναλλαγής, είναι κατάρρα.

Και η κατάρρα συνεπιφέρει την παραδειγματική τιμωρία. Και τιμωρία, και γελοιοποίηση δε.

Μοχθεί και περιπαθώς ασελγεί η οισιτήλατη πολιτική εξουσία του ύστερου Βυζαντίου για την Ένωση των Εκκλησιών προς σωτηρία της αυτοκρατορίας, για καλό σκοπό η μωρή βεβασία. Το ρυπαρό φαντασιοκόπημα προβάλλεται ως ρεαλιστική στρατηγική: η ανόσια σύμπνευση με τον Πάπα θα συνεπιφέρει την αρωγή των Ευρωπαϊκών Δυνάμεων υπέρ της Αυτοκρατορίας κατά των Οθωμανών.

Έτσι, πρώτον, τίθεται η πίστη στην υπηρεσία της χρονικής ανάγκης – μέγα πτώμα.

Και δεύτερον, να βοηθήσει η Ευρώπη τί, ποιό ον; Η «αυτοκρατορία» είναι μια πολιτικοστρατιωτική σκιά (ενός πολιτισμικού γίγαντα!), περιορισμένη στα περί την Πόλη και στο δεσποτάτο του Μορέως.

Άρα το πραγματικό προκείμενο του φαντασιοκοπήματος, σύμφωνα με το ίδιο το δικό του πνεύμα, είναι η επιλογή μεταξύ της απώλειας της πίστεως και της πολιτισμικής αλλοτρίωσης υπό Ευρωπαϊκή κατοχή ή το πολύ ως προτεκτοράτο της Δύσης αφ' ενός, και της ένταξης στην Οθωμανική αυτοκρατορία του οικείου γεωπολιτικού χώρου (ως συνέχεια της πάλαι ποτέ Βυζαντινής) με διατήρηση της πίστεως και του πολιτισμικού ιδιοχαρακτήρα. Και τότε, υπ' αυτούς τους όρους, η προτίμηση πέφτει αδίστακτα στην Ανατολή (Όπως κατ' αναλογίαν το είδε ο Κραποδίστριας στην αντίστοιχη περίπτωση του νεογέννητου νεοελληνικού κράτους).

Χειρότερα όμως. Διότι το πολυδύναμο Κεντρικό σύστημα της ιστορίας, ο οικείος γεωπολιτικός χώρος, έχει δυναμική που αποκρούει την

ουσιαστική Ευρωπαϊκή παρουσία και επίδραση. Συνεπώς το βαθύτερο δίλημμα ήταν: να χάσουμε την πίστη μας και να συμπεριληφθούμε εν συνεχεία στην Οθωμανική αυτοκρατορία, ή να την κρατήσουμε και να συμπεριληφθούμε; (Γεώργιος Σχολάριος). Με πίστη εννοώντας σύνολο τον πολιτισμικό μας κόσμο περί το θεμελιώδες και συστατικό βίωμα της ταυτότητάς μας. Οπότε το δίλημμα δείχνει αφ' εαυτού την λύση του.

Με γεωπολιτικούς όρους αντί των πολιτισμικών, αντίστοιχο αυτολυόμενο ερώτημα είναι εκείνο του Μεταξά προς τον Βενιζέλο μετά το 1930. Αφού θα καταλήξουμε στην πλήρη συνέργεια με την Τουρκία ως θεμελιώδη άξονα της εξωτερικής και αμυντικής στρατηγικής μας, γιατί αυτό να γίνει μετά την Μικρασιατική καταστροφή (που φυσικά δεν εμπόδισαν οι Ευρωπαϊκές δυνάμεις), και όχι πριν;

Τα λογικοφανή φαντασιοκοπήματα και οι σοβαροφάνειες πόζες έχουν ολέθρια κατάληξη. Και ο Θεός διορθώνει επεισάγοντας το βέλτιστο μέσα στην απαραίτητη καταστροφή.

Τα ακριβώς αντίστοιχα προς τα Βυζαντινά συμβαίνουν σήμερα, στρατηγικά και θρησκευτικά.

Και θα έχουν την αντίστοιχη απόληξη.

Η πολιτική εξουσία επέβαλλε, (μόνος ο Αυτοκράτωρ κατά πάντων θρηνεί ο Φραντζής), την ληστρική Σύνοδο της Φεράρας και Φλωρεντίας. Με αφόρητες πιέσεις και εξευτελισμούς και πείνα (διεκτραγωδούμενα από τον παρόντα ιστορικό Μέγα Εκκλησιάρχη της Μεγάλης Εκκλησίας) συνυπέγραψαν πάντες οι Επίσκοποι το Κοινόν Ανακοινωθέν (ανάξιο να ονομασθεί Συνοδική Διακήρυξις). Πάντες πλην δυο. Ο Πατριάρχης προτίμησε να πεθάνει για να μην υπογράψει. Και ο Μάρκος Ευγενικός να διαφύγει. Το πολιτικό σχέδιο της πονηρίας κατέρρευσε. Η πίστη εσώθη. Βοήθεια από την Άυση δεν ήλθε. Και η αυτοκρατορία συνέχισε ως Οθωμανική ανανεωθείσα. Το πνεύμα του μεγαλοδύναμου Κεντρικού συστήματος υπερίσχυσε. Γιατί χωρεί τον άξονα της ιστορίας.

Η Μοίρα που μοίρανε και μοίρασε ο Θεός δεν αλλάζει με ανθρώπινη βούληση, ούτε με τον πολιτισμό του Υποκειμένου.

*

Πώς εξηγείται η αντίφαση μεταξύ των λόγων εκείνων των ένθεων και των πράξεων αυτών των κοσμικών του Πατριάρχου της Μεγάλης Εκκλησίας; Το ριζικό αταίριαστο σκέψης και δράσης της Εκκλησιαστικής Νέας Ρώμης;

Ότι ο αρχιερέυς της Μεγάλης Εκκλησίας εις τύπον και τόπον Χριστού υπετάγη στον Άρχοντα του Κόσμου τούτου.

Τα αταίριαστα είναι όμως άσχημα, η δυσαρμονία σκοτεινιάζει την ύπαρξη, και το σκότος είναι του Πονηρού Πνεύματος της Αμορφίας. Το φως του κάλλους και της αληθείας, η μορφή της αρμονίας, είναι του Θεού.

Οι γεωπολιτικές περιφέρειες και οι πολιτισμοί είναι ενέργειες του Θεού.

Η πολλαπλότητα και διαφορετικότητά τους χρειάζονται για τον «Κόσμο» της φύσης, για την κοσμική Αρμονία. Η ποικιλία των ταυτοτήτων του όντος δεν είναι μειονέκτημα, ένα λάθος του Θεού που «πρέπει» να αρθεί, είναι αντιθέτως η απόδειξη της Φανέρωσης του Είναι, της απο-κάλυψης του Θεού. Το ασύλληπτο βάθος της κρυφότητας του Απόλυτου προβάλλεται στην εκτυφλωτική ποικιλία του Φαίνεσθαι, και αυτή η προβολή του απόλυτου Βάθους στην απόλυτη Επι-φάνεια είναι απόλυτη, χωρίς υπόλοιπο. Αλλά η Επι-φάνεια έχει Μορφή, όσο το Βάθος του Είναι είναι σκότος Αδιαφόριστο. Και η Μορφή της Επιφάνειας είναι το φως του Κόσμου. Η μορφή της επιφάνειας

εξαντλεί το απερινόητο βάθος, όπως το φως εκτρέφεται από το σκότος μετατρέποντας την δύναμη του βάθους σε λάμψη επιφάνειας.

Ο θεός ενεργεί τις άκτιστες ενέργειές του, προβάλλει την ουσία του ως Φαίνεσθαι του Είμαι, και συνίσταται ο Κόσμος στην φαντασμαγορία του φαίνεσθαι, στην ποικιλία της επι-φάνειας του Απόλυτου. Κάθε ανθρώπινη δράση ομογενοποίησης είναι συνεπώς ουσιαστική αμαρτία. Όπως και κάθε δραστηριότητα επιβολής τεχνητής τάξης (δηλαδή ιδιαιτέρως κάθε ευρωπαϊκή ρυθμολογία της παρακμής), γιατί η τεχνητότητα μιας τάξης αναγκαστικά ομογενοποιεί, μη μπορώντας να παρακολουθήσει τις αμέτρητες αυτορρυθμίσεις της φυσικής τάξης ενός οργανικού όλου. Και ομογενοποιεί άτσαλα: εξομοιώνει ανόμοια και αλλότρια, διαχωρίζει δε όμοια και οικεία. Τέμνει προσδιορίζοντας τα όρια που δομούν μια τάξη δίκην κακού μαγείρου (Φαίδρος).

Όπως οι κοσμικές δομές, και οι φυτικοί και ζωικοί κόσμοι διαποικίλλονται αλλά και ιεραρχούνται, έτσι και οι γεωπολιτικές περιφέρειες και οι πολιτισμοί. Το Φαίνεσθαι του Είμαι έχει δομή και αναλογίες, έχει Μορφή, είναι διαρθρωμένο και ιεραρχημένο, έχει νόημα και σκοπό.

Έτσι, ο άνθρωπος αποτελεί το κεφάλαιο της φύσης.

Κεντρικό γεωπολιτικό σύστημα της ιστορίας αποτελεί η λειάνη της Ανατολικής (όχι και άνευ της Δυτικής) Μεσογείου με την ενδοχώρα της μέχρι Κεντρικής Ευρώπης, Κασπίας, Περσίας, Ινδικού Ωκεανού, Σαχάρας, και Κάτω Ιταλίας.

Άξονας τέλος της ιστορίας είναι ο πολιτισμικός Ελληνισμός.

Όλος ο συμπαντικός χρόνος, η γεωλογική διαδικασία διαμόρφωσης, ο βιολογικός ρυθμός ανάπτυξης των έμβιων όντων, και η ανθρώπινη ιστορία, εργάζονται και συντείνουν ώστε να ανοίξει ο ανθός της αιωνιότητας σε μια ωρισμένη στιγμή του χρόνου και σημείο του χώρου. Εκεί και τότε, και από εκεί και έκτοτε, πανταχού και πάντοτε παρούσα, συνετελέσθη η πλήρης απο-κάλυψη του Απόλυτου στο Κάλλος της Ύπαρξης, στο κάλλος που είναι η αλήθεια του όντος, η ίδια μορφή στις δυο απόψεις της, η ίδια επιφάνεια στην εξωτερική και εσωτερική της όψη, η ίδια κατεύθυνση στις δυο φορές της, από το Είμαι στο Φαίνεσθαι το Κάλλος, από το Φαίνεσθαι στο Είμαι η Αλήθεια.

Η Ορθοδοξία συνεχίζει το θεμελιώδες αυτό βίωμα του Ελληνισμού, ο οποίος απετέλεσε την κορωνίδα της κοσμικής φανέρωσης του Θεού.

[Έχω διαπραγματευθεί πολλαχώς στις μελέτες μου το ότι, το πώς και το διότι αυτής της συνέχειας. Δείτε για παράδειγμα, από τις έρευνες βάσης αυτού του έτους, την τιτλοφορούμενη *Θανάσιμα και Αναστάσιμα*, στον ιστότοπο του Ινστιτούτου].

Τα γεωπολιτικά πεδία είναι οι μόνιμοι παράμετροι της ιστορίας. Ανοησίες περί προόδου αποτελούν την Ευρωπαϊκή μυθολογία. Ό,τι είναι, είναι εσασί και δεν μπορεί να χαθεί, γιατί είναι η ά-χρονος αιωνιότητα. Και ό,τι δεν είναι, δεν υπάρχει, είναι μη ον εσασί, και δεν μπορεί να γίνει.

Η θεμελιώδης γεωπολιτική δομή της Μεγάλης Νήσου (του συμπλέγματος Ευρώπης – Ασίας – Αφρικής) στο καίριο τμήμα της όπου διεξάγεται η πραγμάτωση του «τέλους» της ιστορίας, όπου επι-δεικνύεται το νόημα της ύπαρξης, έχει ως εξής:

Εστία του παγκόσμιου συστήματος είναι το Κεντρικό Γεωπολιτικό Πεδίο, ο οικείος χώρος του Ελληνισμού. Βόρεια του Κεντρικού συστήματος της ιστορίας, κείται το Δυτικό τμήμα του Βόρειου Ευρασιατικού πεδίου, το οποίο εκφράζει η Ρωσική ψυχή. Μια ελαφρά καμπύλη γραμμή από τον μυχό της Αδριατικής στον μυχό της Βαλτικής, από την Τεργέστη και την Βενετία στην Αγία Πετρούπολη, διαχωρίζει πολυσήμαντα προς δυσμάς τα δύο αυτά πεδία από το επίσης διπλό Ευρωπαϊκό σύστημα. Η Ορθοδοξία, συμπληρούμενη στο ανατολικό και νότιο μέρος του Κεντρικού πεδίου από το Ισλάμ, εξακτινώθηκε προς βορρά και εξοικείωσε το Ευρασιατικό πεδίο, αποτελώντας την πολιτισμική του ιδιοταυτότητα. Η Ορθοδοξία της Ρωσίας είναι ένα μείζον γεγονός της ιστορίας, και καμιά άφρων καιρική πολιτική του Πατριαρχείου της Νέας Ρώμης δεν μπορεί να το μικρύνει.

Το Ευρωπαϊκό πάλι ηπειρωτικό σύστημα (η Βρετανία ανήκει ουσιαστικά στο Ατλαντικό πεδίο) διχάζεται από μία μείζονα εσωτερική τομή κατά την έντονη καμπύλη γραμμή που δυναμικά αντιστοιχεί στον Ρήνο προς τις Άλπεις, από την Ολλανδία στην Αυστρία. Βόρεια της γραμμής αυτής ενεργεί το αυθεντικό Τευτονικό στοιχείο. Νότια, αναδεικνύεται (με τονικές

παραλλαγές) ένας σύνθετος, μεικτός χαρακτήρας τριπλής διαστρωμάτωσης: Κελτικά και Ιβηρικά και Ιταλιωτικά φύλα, πλήρως (Ιταλία) ή μερικώς (Γαλλία, Ισπανία) εκλατινισμένα, υπό την καθοριστική επίδραση της Γερμανικής παρουσίας και δυναμικής.

Οι ορίζουσες γραμμές συνόρων μεταξύ των γεωπολιτικών πεδίων πάλλονται περιστασιακά στην ιστορία, αλλά η ταλάντωση δεν μεταβάλλει την ουσία στην έκταση της ταυτότητάς τους.

[Δείτε το βιβλίο μου *Χώρος και Ιστορία* (γνωστικά και προγνωστικά από το 1998), και πλήθος σχετικών μελετών μου στον ιστότοπο του Ινστιτούτου].

Η ιστορία ενεργεί τον σκοπό της δι' αυτών των μόνιμων γεωπολιτικών πραγματικοτήτων.

Στον Ευρωπαϊκό Μεσαίωνα - (στο κεντρικό σύστημα δεν υπήρξε Μεσαίων και Νεωτεριότητα, ούτε συνέβησαν ριζικές τομές, αλλά επεκράτησε συνέχεια από Ρωμαϊκής στην Βυζαντινή και Οθωμανική Αυτοκρατορία), - οι εξελίξεις ορίζονται θεμελιωδώς από την διπολικότητα και τον ανταγωνισμό μεταξύ της Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας του Γερμανικού Έθνους με βάση στον βορρά της διαχωριστικής γραμμής αφ' ενός, και της Αγίας Καθολικής Εκκλησίας του Λατινογενούς κόσμου στον νότο με έδρα την Ρώμη και κορυφή τον Πάπα. Έτσι έγινε και ο διαμοιρασμός μεταξύ Προτεσταντισμού και Καθολικισμού, μεταξύ Ευρωπαϊκής Διαμαρτυρίας και Ευρωπαϊκής Συντήρησης. Όμοια αντίθεση Γερμανοκεντρικού βορρά και Μεικτού Νότου εξελίσσεται και θα ενταθεί και θα οξυνθεί σήμερα και στο εγγύς μέλλον στην Ευρωπαϊκή (δήθεν) Ένωση.

Ανάλογα, η διάκριση μεταξύ Ελληνικής Ανατολής και Λατινικής Δύσης στους πρώτους π. Χ. αιώνες, αναπαράχθηκε στην διαίρεση μεταξύ Ανατολικού και Δυτικού μέρους της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, μεταξύ Νέας Ρώμης και Παλαιάς. Και εν τέλει η ίδια γεωπολιτική παράμετρος καθώρισε τους όρους και τα όρια του Μεγάλου Σχίσματος μεταξύ Ορθοδοξίας και Παπισμού.

Η Διαίρεση του Χριστιανισμού στα τρία μεγάλα ρεύματα αντιστοιχεί ακριβώς στα γεωπολιτικά και πολιτισμικά δεδομένα των χώρων επικράτησής τους. Η διαίρεση είναι μέσον για να αναφραστεί το νόημα

της ανθρωπίνης ύπαρξης, για να συντελεσθεί η απο-κάλυψη του Θεού στην ιστορία.

Το Μέγα Σχίσμα ισχύει στο διηνεκές. Υπήρχε και πριν γίνει, και θα διαρκεί παντοδύναμο στα βάθη των μελλόντων αιώνων, υπό την Χριστιανική ή άλλη μορφή. Είναι στο σχέδιο του Θεού φανερούμενου στον Κόσμο.

Και για όσους, με σκοπό να εκφανλίσουν το νόημα του διαρκούς γεγονότος, περιορίζουν την σημασία του στις συνθήκες της ιστορικής γένεσής του και στις συγκεκριμένες προσωπικότητες και πολιτικές επιλογές του Φωτίου και του Μιχαήλ Κηρουλάριου, καίριο το ερώτημα τίθεται:

είναι άκτιστες ή κτιστές οι ενέργειες του Θεού που συνέχουν και συνιστούν και ουσιώνουν τον Κόσμο; Ιστορικά το ερώτημα τέθηκε μετά το Σχίσμα αλλά εκφράζει την αυτή αέναο διάκριση των δύο μερών.

Η Ορθοδοξία, στην συνέχεια του κλασσικού πνεύματος, διεκήρυξε το Δόγμα των άκτιστων ενεργειών.

Το Μέγα Σχίσμα είναι αιώνιο.

Η βούληση του Υποκειμένου, και η Εξουσία και οι ασθμαίνοντες της Συνοπαδίας της, και πάσες οι μωρές παρθένες, και η πορνεία των διακόνων της αιωνιότητας στην ανάγκη του χρόνου, και οι ασελγούντες στο κάλλος της αλήθειας, - θα συντριβούν στον άξονα της αλήθειας του κάλλους, και η χρησιμότητα θα προσκυνήσει την τελειότητα.

Χρειάζεται στο σχέδιο του Θεού η ατέλεια της Ευρώπης για την επι-φάνεια της τελειότητας του Κεντρικού Συστήματος, - απαιτείται το σκότος της Δύσης και η ψυχρή θολούρα του Βορρά για να καταυγάζει τον χρόνο το φως της Ανατολής με την θερμή του Νότου.

[Δείτε τις μελέτες μου στην σχετική κατηγορία «Logos in Ancient Greek Philosophy and Christianity» των Research Projects του ιστότοπου του Ινστιτούτου.

Ιδίως για το προκείμενο συμβουλευθείτε την μελέτη *«Ελληνισμός, Ορθοδοξία και Σύγχρονος Κόσμος – Κατά της Προσωπολατρίας της Νεοορθοδοξίας»*.

Και ειδικά συνιστώ εκεί μια προγνωστική μαρτυρία που συνέθεσα από την δεκαετία των 1980:

«Η Εκκλησία, το Έθνος και η Καιρική Μωρία».

Την οποία συναποστέλλω για ευκολία/.